

1. Kvindehjerter

Drama i 2 Akter.

I HOVEDROLLERNE:

Lægen Frederik Christensen
Louise, hans Datter Johanne Friiz-Petersen
Robert, hans Plejesøn Ivar From
Dora, Louises Veninde Edith Buemann-Psilander
Charles Storm, Roberts Ven Knud Almar.

I den hyggelige gamle Lægebolig er Dora i Besøg hos sin Veninde Louise, Lægens Datter. De muntre unge Piger kappes om at hygge om Lægen, naar denne træt vender tilbage fra Besøgene hos sine Patienter. En Dag kommer der Telegram fra Lægens Plejesøn Robert, der studerer i Hovedstaden, at han har bestaaet sin medicinske Eksamen med 1. Karakter og kommer hjem allerede samme Eftermiddag.

Glædesstraalende bliver han modtaget af sine kære Venner, og med Skæmt og Lystighed gaar Dagene i det lille Hjem. Robert, der i Dora genkender en kær Barndomsveninde, tilstaar hende sin Kærlighed, og mellem de Unge opstaar et ømt Forhold, som de dog holder hemmeligt for de andre.

Da trækker Sorgens Skygger ind over Lægeboligen. — En Dag, da Lægen er paa Sygebesøg, bliver Hesten for hans Vogn sky for et Automobil, den løber løbsk, vælter i Grøften, og bevidstløs bliver Lægen ført til sit Hjem. Han kalder Datteren og sin Plejesøn til sit Sygeleje, og idet han lægger deres Hænder i hinanden, siger han: „Mit sidste Ønske er at se jer to forenede!“ Louise, der næppe kender andre unge Mænd end Robert, lover Faderen at opfylde hans Ønske, og Robert, der ikke kan overvinde sig selv til at sige sin Velgører, at han allerede har valgt, bøjer samtykkende Hovedet.

Den gamle Læge dør, og Dora ser med taarevædede Øjne sin Livslykke briste. Vemodig er Afskeden mellem de Elskende, men Robert maa opfylde sit Løfte, og Dora forstaar saa inderlig godt hans Følelser. For at faa Fred i sin Hjertesorg søger hun Plads som Sygeplejerske paa et Hospital, medens Louise og Robert gør Forberedelser til deres nær forestaaende Bryllup.

Et Aar er gaaet. De nygifte bor stadig i den gamle Lægebolig, og Robert har overtaget sin Svigerfaders Praksis. En Dag faar han Besøg af en Ven, Charles Storm, hvis Ankomst er en velkommen Afveksling i det triste Liv paa Landet.

Louise bliver indtaget i den smukke unge Mand, og medens Robert passer sin Praksis, tilbringer Louise lykkelige Dage sammen med Charles. Først nu føler hun den rette Kærlighed. Sit Ægteskab med Robert indgik hun for at opfylde sin Faders

Ønske, og da hun holdt af Robert, som man holder af en god gammel Ven, troede hun, at hendes Følelser for ham var Kærlighed. Nu ser hun til sin Bestyrtelse, at hun har taget Fejl. Naar hun er sammen med Charles, mærker hun hans Blik altid hvile paa sig, og hun gennembæves af en hidtil ukendt Følelse. Han tilstaar hende sin Kærlighed, og givende efter for sine sande Følelser kaster hun sig i hans Arme.

En Dag overrasker Robert dem, idet han ser, de kysser hinanden. Han kalder Charles ind i sit Studereværelse, bebrejder ham hans Opførsel og beder ham rejse med det samme. Selv om der i hans Hjem ikke hersker den sande Kærlighed, vil Robert ikke have forstyrret Freden og Hyggen, som skabes ved Samlivet mellem to Mennesker, der agter hinanden. Charles giver sin Ven fuldkommen Ret i dennes Bebrejdelser og lover, at han endnu samme Aften vil rejse. Han meddeler Louise sin Beslutning, og hun bønfalder ham om at blive. Han kæmper haardt med sig selv for at modstaa Fristelsen, men sit Ord til sin Ven maa han holde.

Efter Afskeden bliver han grebet af dybt Tungsind, og han fattet en fortvivlet Beslutning. Som en beruset vakler han ud af Lægeboligen og gaar ned til Havnen, hvor han styrter sig i Vandet. Et Par Herrer har set hans besynderlige Adfærd. De iler til og redder ham i Land, hvorefter han føres til Hospitalet. Næste Dag bringer Aviserne Meddelelse om den ulykkelige Hændelse, og da Louise ser denne, falder hun besvimet om. Hun bringes til Sengs lidende af en hidsig Nervefeber, og Robert bliver meget betænkelig ved hendes Tilstand.

Medens han er paa Sygebesøg, vaagner Louise op af sin Døs. Hun har kun een Tanke, eet Ønske, det er endnu en Gang at se Charles. Hun tager nogle Klædningsstykker paa sig og gaar til Hospitalet. Hun kaster sig ned over Sengen, og Charles, hvis Tilstand er meget farlig, vaagner. Han genkender hende, griber hende i sine Arme, trykker et sidste Kys paa hendes Læber, og falder død tilbage i Puderne. Louise har heller ikke kunnet taale Sindsbevægelsen. Da Doktoren og Sygeplejersken varsomt vil løfte hende op fra Sengen, ser de, hun har udaandet.

I Døden blev de Elskende forenede.

Sygeplejersken, der er Dora, genkender forfærdet sin Veninde, og paa Doktorens Opfordring begiver hun sig hjem til Robert for at meddele det sørgelige Budskab.

Robert, der er kommet hjem og ikke har fundet sin Hustru, sidder fortvivlet hensunken. Han tror, at hun har gjort en Ulykke paa sig selv. Sagte nærmer Dora sig ham. Blidt meddeler hun ham Budskabet og trøster ham i hans Sorg. Med Tiden læges alle Saar, og Fremtiden vil nok atter bringe Lys og Lykke ind i den gamle Lægebolig.